

ik ben
wie ik ben en
ik doe
wat ik doe

Lynn Hart

Ik ben
wie ik ben
en ik doe
wat ik doe

Mijn leven met autisme

Auteur: Lynn Hart
Uitgeverij: Stichting Purple Submarine
Redactie: Haags Bureau
Fotografie omslag: maximkuijper.com
Omslag & binnenwerk: Haags Bureau
Eerste druk: mei 2016

ISBN 978-90-825229-0-7
NUR: 740

Uit deze uitgave mag helaas niets worden verveelvoudigd (door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook) zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Mailt u ons echter gerust met uw wensen en vragen, want ondanks het voornoemde deelt de auteur graag haar ervaringen.
hello@purplesubmarine.nl

Inhoud

Voorwoord	6
Hoe het begon	10
Bezoek	26
Balans	32
Rebelleren en provoceren	36
Helden op sokken	44
Cursus maatschappijleer	50
Pikant verhaal	56
Problematische relatie	62
Spiritualiteit	68
De vriendin	76
De controlekaart	108
Muizen vangen	122
Moppen	128
Schalen	134
Onhandigheid	140
Werkvloerpesterijen	148
Vrouwen en mannen	158
Taboe	168
Dorus	176
Paardrijles	184
Werkloosheid	190
Catharsis	200
Verjaardag	218
Liefdesrelatie	232
Nawoord	242
Dankwoord	248
Bronvermelding	253

Voor- woord

Ik heb nu al meer dan vijftig jaren op deze planeet mogen leven, en heb dat leven vanuit een klassiek autistisch spectrum beleefd. Een extra complicatie was, dat dat leven een bijzonder moeizame start had. Overigens ben ik nog steeds druk doende met die start, want ik begin de indruk te krijgen dat ik een trage leerling ben...

Ook waren er onbekende levensbedreigende en langdurige ziektes in mijn kleutertijd, waar ik bijna aan gestorven ben. Daarnaast was daar een vader die zwaar alcoholist bleek, en schizofreen bovendien en dat in combinatie met een kampsyndroom: een man die er behagen in schiep mij als object te gebruiken voor bijzonder creatieve en destructieve doeleinden. Dit zijn een paar van de onderdelen uit mijn leven. Er waren naast mijn onbegrijpelijke vader meer mensen in mijn omgeving – familieleden, vrienden van de familie, aanverwante familie, klasgenootjes en de onderwijzers tijdens mijn schooltijd – die ik niet begreep. En zij mij evenmin. Een aantal van hen spoorden – zoals dat heet – niet helemaal en maakten mijn leven tot een complete hel.

Ik kan zeggen dat mijn bestaan tot op heden kleurrijk is geweest, en nog steeds is. Het begrip ‘verveeld zijn’ is mij in ieder geval onbekend.

En ja, zoals ieder mens heb ik dus ook een uniek levensverhaal. Veelal is ieders leven door uiterlijke factoren ingekleurd. Religie, cultuur, tradities en de opvoeding spelen hierin een grote rol: het zogenaamde persoonlijke referentiekader. De programmering en conditionering. En waar of wat is de kern? Wie zijn wij werkelijk, in ons diepste wezen?

Ik weet het nog steeds niet. Ik weet in ieder geval al vanaf mijn jongste jaren op een diep gevoelsniveau dat alles ‘energie en bewustzijn’ is, en dat energie in een driedimensionale wereld van ruimte en tijd een andere vorm kan aannemen. Zelf was ik enorm opgelucht toen het me, door de publiciteit rond het DNA-onderzoek aan het einde van de jaren tachtig uit de vorige eeuw, duidelijk werd dat wij geen volledige kopieën zijn van onze ouders en dat er dankzij het DNA steeds meer informatie aan het licht begint te komen over ons bestaan. Onze DNA-strengen zijn zo lang, dat er volgens wetenschappelijke berekeningen die ik u zal besparen, aangetoond is dat ze, om een voorbeeld te geven, achter elkaar zeventig reizen naar de zon heen en terug zouden kunnen maken. Dit biedt mogelijkheden!

Een aantal eeuwen geleden dacht men dat de aarde plat was. Men veronderstelde ook dat er maar een paar planeten waren, iets waar we nu anders over denken, dankzij de technologische ontwikkeling. Er is altijd beweging in het leven. Wij evolueren. Hoe heerlijk is dat! Het geeft aan dat wij - hoewel in veel opzichten afhankelijk van situaties en factoren - geen slachtoffers en lijdende voorwerpen hoeven te zijn. Wij hoeven onszelf dus ook niet als zodanig te ervaren of te presenteren. Nu zeg ik iets waarin ik nog geen graad van meesterschap heb bereikt. Het is een heel oefentraject.

Vanaf mijn kindertijd is mij verteld – door naaste familieleden waarvan er één mijn biologische vader was – dat onder andere mijn hersenen niet in orde waren. Er werd mij verteld dat ik gek was. Natuurlijk hakt dit soort informatie erin bij een kind, maar ook als volwassene loop ik nog rond met sterke, diepgewortelde minderwaardigheidgevoelens. Lezen, schrijven en cijfertjes vormen in zekere mate een probleem voor mij, waardoor onder meer dit boek geen taalkundig hoogstandje zal zijn. Veinzen doe ik niet. Mocht het zo zijn dat u in een sprookje terecht wilt komen, dan raad ik u aan om een boek van Grimm of Andersen tevoorschijn te halen, naar een mooie film te gaan kijken – zoals *Out of Africa* – of uw eigen sprookje te creëren. Al kijkt u naar de *Teletubbies*. Wanneer u dat een goed gevoel geeft, ben ik ook blij voor u.

Vanaf het moment dat ik me gebeurtenissen en gevoelens kan herinneren, heb ik de innige intieme wens dat wij allen in een vredige wereld leven. Hoe paradoxaal klinkt dit u wellicht in de oren, nu ik eerder over sprookjes heb gesproken.

Welnu, mijns inziens is mijn innige wens geen sprookje. Wij hoeven slechts één ding te doen om tot een vredige wereld te komen, en dat is onze instelling veranderen, opdat wij mondiaal met elkaar als mensheid samen kunnen werken.

De handen ineen slaan. Delen.

Elkaar waardig achten, respecteren en als het even kan liefhebben.

Niet het levensmotto: 'Ikke, ikke en de rest kan stikken' hanteren.

Aangezien ik van gekkigheid niet meer weet of ooit iets zal slagen in mijn leven op maatschappelijk vlak, en ik waarschijnlijk niet de enige hierin ben, doe ik iets dat ik nooit voor mogelijk heb gehouden. En dat is een boek schrijven.

Mijn hele leven heb ik niets anders gedaan dan proberen me aan te passen en altijd rekening te houden met de wensen en gevoelens van anderen. Zonder het beoogde succes te hebben mogen behalen. Ik kan het zo gek niet bedenken, maar wat ik ook doe of laat: het is nooit goed, waar het om 'mensen' gaat.

Ik spreek nu niet over vriendschappen of familieleden die mij heel dierbaar zijn, want in dit opzicht ben ik altijd een gezegend mens geweest. Daarin gaat niet veel mis. Maar aangezien het mij – na eindeloos veel verrichtte inspanningen – niet lukt om 'mensen' tevreden te stellen, heb ik nu besloten om daarmee op te houden. Ik heb besloten om gewoon mezelf te zijn en mezelf te laten zien, ongeacht wat er van mij gevonden wordt.

Het is mijn intentie om u als lezer mee te nemen naar een paar gebeurtenissen zoals ik die heb ervaren tijdens de reis die het leven heet. Nog steeds heb ik geen idee waar deze reis naartoe zal gaan.

Ik wens u veel leesplezier!

Hoe het
begon

Tja, sommige mensen zeggen dat het begon met de oerknal. Andere mensen zeggen dat het begon toen God de wereld schiep. Over dit onderwerp bestaan veel verdeelde visies en overtuigingen.

Ten eerste denk ik dat in allebei de denkwijzen een kern van waarheid zit. Ten tweede weet ik dat wij in een lineaire tijdsbeleving leven, dus is het onmogelijk om te duiden wanneer en hoe laat iets plaatsvindt of plaatsgevonden heeft.

Tijd is een 'bedacht' en relatief begrip. Vanuit een op onwaarheid berustend concept menen wij ons keurig aan tijdstippen te houden. Maar vergelijk eens een paar landen met elkaar: dan zul je merken dat in verschillende landen de jaartelling op een ander moment begint.

Mensen - ik ook - zeggen heel dikwijls: 'Ik heb geen tijd'. Nee natuurlijk niet. Hoe kun je iets hebben dat niet eens bestaat? Tijd bestaat toch niet? Ons getallenstelsel is gebaseerd op het dozijn. Dat is overigens niet overal in de wereld het geval. Alles is, vanuit een dualistische beleving, subjectief. Ook bij de zodiaktekens is de benaming van de dingen relatief, want in het westen zijn er twaalf sterrentekens met vier elementen en in het oosten zijn het er twaalf met vijf elementen. De tekens en elementen worden ten dele anders genoemd. Bij ons is het een 'twaalf jaren cyclus' en in China een 'zestig jaren cyclus'. En beiden zijn even waar.

Ja, en hoe het begon. Ik ben tot op heden nog niemand tegengekomen die mij dit vertellen kan. Nog steeds zijn veel verhalen op veronderstellingen en bewuste en onbewuste schijnovertuigingen gebaseerd, waar ik zelf overigens even hard aan mee doe. Er zijn veel waarheden, net zoveel als de mensheid mensen telt.

Nu, laat ik beginnen met het moment van conceptie, waardoor iemand zoals ik ter wereld is gekomen. Ik zal het exacte verhaal hoe dit heeft plaatsgevonden en de voorgeschiedenis ervan, op de manier waarop mijn biologische vader dit mij vertelde toen ik een jaar of tien oud was, u niet uit de doeken doen, want zoals u in het voorwoord heeft kunnen lezen, is het niet noodzakelijk om veel fantasie te hebben om te begrijpen dat het geen zaligmakend verhaal is. Op een gegeven ogenblik werd ik geboren. Ik kwam te vroeg. Ik was in een heel lichte mate prematuur, als je dit zo mag noemen wanneer een kind vier weken eerder dan uitgerekend ter wereld komt. Het was naar alle waarschijnlijkheid niet vanwege het feit dat ik dacht: hiep hiep hoera!, dat ik zo vlug van start wilde met de heerlijke jeugd die in het vooruitschiet lag.

Eerder denk ik, dat als ik geweten zou hebben wat me in het verschiet lag, dat ik besloten zou hebben: hoe eerder wij door de zure appel heen bijten, des te sneller kan ik beginnen met de fijne dingen des levens.

Geboren en wel met alles erop en eraan, keek ik de eerste jaren van mijn jonge leven heel ernstig en droevig. Lachen deed ik bijna niet. Bij mijn grootouders lachte ik pas voor het eerst na mijn derde jaar.

Nu bevreesd mij dit niet, want er was niet veel om te lachen. Boudewijn de Groot zingt in een van zijn liedjes:

*...het album met de plaatjes die zo vals getuigen van een
blijde jeugd...*

Ja, ik meen te begrijpen wat hiermee bedoeld wordt, en u ook denk ik.

Rond mijn vijfde en zesde levensjaar komt het ziekenhuisverhaal om de hoek kijken. Het is niet fijn om te verrekken van de pijn in heel het lichaam, en een kleine twee weken niets te kunnen zien nadat je als ukkepuk vanuit een drie à vier dagen durend coma ontwaakt in een ziekenhuis in de zestiger jaren. En daarbij nog eens geïsoleerd

gehouden wordt in het begin, omdat de artsen niet wisten of er besmettingsgevaar zou zijn. De ziekte waaraan ik leed was onbekend en omdat ik het niet zou overleven als er helemaal niets gedaan zou worden, deed men maar wat. Ik werd als proefkonijn gebruikt, waar ik nu heel dankbaar voor ben.

Gelukkig waren er een paar hele lieve verpleegsters die mij verzorgden, waarvan er één de hoofdzuster was. Op de arts die mij behandelde was ik dol. Misschien wel een beetje verliefd zelfs, voor zover een kind van die leeftijd dat zijn kan. Iets dat mij wel enorm verbaasde en waar ik niets van begreep, waren de ongezonde dranken en het ongezonde voedsel dat wij zieken tot ons moesten nemen. Vanuit huis had ik dit niet meegekregen, dit nadenken over eten en drinken. Waar kwam en komt deze wijsheid vandaan? Ook weigerde ik de pillen te slikken die mij werden aangeboden. Het stond mij tegen ze in te nemen, en ik ging de medicijnen verstoppen. Het heeft echter nog geen dag geduurd voor mijn tactiek ontdekt werd en toen bedacht het personeel een methode waardoor er geen ontkomen meer aan was, aan het slikken van de medicijnen.

Ik kan mij herinneren dat de pillen verpulverd werden en vermengd met wat pap in mijn mond werden gestopt, dat ik helemaal platgespoten werd en dat ik een keer niet gewekt werd alvorens de verpleging mij injecteerde, waardoor ik vanaf dat moment een naalden- en prik-fobie kreeg.

Ruim tien jaar geleden, ik was toen veertig, moest ik met spoed opgenomen worden vanwege ernstige embolieën in beide longen. Ten gevolge van het feit dat ik mijzelf op dezelfde wijze behandelde als mijn biologische vader mij ooit verzorgde, was mijn situatie behoorlijk uit de hand gelopen eer ik aan de bel trok bij de dokter. Na vijf dagen in het ziekenhuis gelegen te hebben, heb ik mijzelf zo vlug als mogelijk ontslagen en ben ik mezelf met een bloedverdunner gaan injecteren zolang als dat nodig was, dus tot het moment waarop ik met Marcoumar in tabletvorm ingeregeld was. Geen zorgen, een en ander uiteraard op recept van de behandelend arts. Ik vond dat injecteren na mijn traumatische jeugdervaring echter wel bijzonder heldhaftig van mijzelf en hoopte op deze wijze van de problematiek af te komen. Helaas, het feit dat ik het injecteren aandurfde, heeft het probleem niet opgelost. Dit even terzijde. Tevens wil ik hier aan toevoegen – om

verwarring te voorkomen – dat het soms echt helaas nodig is voor mensen om medicijnen te gebruiken wanneer iets niet op een andere manier is op te lossen.

Op een gegeven ogenblik ben ik het ziektebeeld ontgroeid. Wel heb ik nog heel lang onder controle gestaan. Ik was gezond, maar wel getraumatiseerd. Dit uitte zich onder andere in stotteren. Sporadisch komt het nog wel eens voor dat het stamelen weer opduikt, zij het in lichte mate.

Terug naar mijn jeugd: ik heb heel veel cadeaus gekregen gedurende de maanden dat ik in het ziekenhuis vertoefde. Men heeft het tegenwoordig veel over mijn en dijn, maar toen kon men er ook al wat van, want bijna alle geschenken waren verdwenen tegen de tijd dat ik het ziekenhuis verliet. Voor zover ik mij heugen kan, deerde mij het niet. Wel was daar de blijdschap van mijn onvoorstelbaar lieve zus die door dolle heen was toen ik thuiskwam. Ze was zo hard op het stapelbed aan het springen dat zij met matras en al door de lucht vloog en op de vloer terechtkwam. Ik kreeg van haar een paar mooie kralen als welkomstcadeau en ik zie ze nog helder voor me. Het waren de mooiste kralen die ik ooit had gezien.

Zelfs nu ik dit schrijf voel en beleef ik het weer. De tranen van ontroering springen in mijn ogen. Er zijn nog een paar heel mooie momenten geweest in die tijd, zelfs in het ziekenhuis. Op het moment dat ik in coma lag en er bijna tussenuit piepte, was mijn moeder ten einde raad. De laatste troef die zij op tafel kon leggen, was tegen mij te zeggen dat het hondje dat ik altijd al zo graag had willen hebben, thuis op mij zat te wachten, maar dat ik dan wel snel beter moest worden, het diertje moest immers verzorgd worden! Nu is het algemeen bekend dat patiënten die in coma liggen, dingen kunnen horen. Op het moment dat ik uit coma kwam, vroeg ik dan ook gelijk naar het hondje. Mijn moeder is als de wiedeweerga op zoek gegaan naar een huisdier en zodra ik weer kon zien heeft mijn zus het pas verworven diertje apetrots in haar armpjes hoog voor het raam gehouden. Gelukkig lag ik op de parterre.

Ik kan zeggen dat de familie, de vrienden en andere dierbaren heel veel van het dier hebben gehouden. Het was een heel lief, intelligent en stronteigenwijs wezen. Het laatst genoemde aspect vond ik een grote

verrukking, en soms heel irritant. Zij heeft tot mijn grote vreugde veertien jaar in volle glorie bij ons geleefd.

Toen ik vier jaar was ging ik voor het eerst naar de kleuterschool. De juffrouw die les gaf, vond ik heel lief en aardig. Alleen vond ik het onderwijs niet wijs. Ik verveelde mij meestal stierlijk en ik moest allemaal dingen doen die ik niet wilde doen.

Een schrijver - Noud van den Eerenbeemt¹, hij is reeds overleden - speelt mijns inziens leuk en mooi met taal. Hij schrijft op een gegeven moment: Het heet niet voor niets 'onder'wijs.

Albert Einstein heeft ooit gezegd dat de tijd die hij verspeeld heeft om te leren, heeft doorgebracht op school. Werkelijk, ik sta te springen van geluk door deze uitspraken van mensen die bij mij hoog in het vaandel staan. Ik denk dan: gelukkig ben ik niet de enige persoon die er zo in staat, alleen ontbreekt het mij wel aan hun intelligentie quotiënt. Om een lang verhaal kort te maken: ik vond het niks op de kleuterschool en wilde er niet meer naar toe.

Ik werd in dat jaar ziek en dat was voor mij een soort geluk bij een ongeluk, want hierdoor ben ik naar schatting minstens vier maanden uit de running geweest. Vier maanden niet naar school!

Ik was echt niet meer naar die kleuterschool te krijgen, maar voor de wet was ik ook nog te jong om naar de lagere school te gaan. Daarom kwam ik in een zogenaamd nulklasje terecht, waarin ik werd klaargestoomd voor de tweede klas van de lagere school. Hoe krom zit de wetgeving in elkaar, want op mijn geboorteakte was de geboortedatum immers niet plotsklaps veranderd.

In het nulklasje, dat in een oud herenhuis gevestigd was, vond ik het leuker om aria's op het toilet te laten weergalmen dan de lessen te volgen. Ik begreep van het aangereikte lesmateriaal geen snars en het interesseerde mij in het geheel niet. Wederom werd ik ziek. Dezelfde ziekte sloeg toe. Dit keer werd het eerder ontdekt. Wel vreemd: toen ik in de kleuterklas in het ziekenhuis lag was ik er jarig, ik werd vijf. En ook

1 Noud van den Eerenbeemt (1929-1997) was een Nederlands auteur die een moderne visie op esoterie had.